

Rahrai: een vrouw ten dienste van haar dorp

Deze zomer kreeg ik opnieuw de kans om onze projecten in India van dichtbij op te volgen en te zien hoe onze scholen en sociale programma's zich verder ontwikkelen. Ik ontmoette leerkrachten en leerlingen, controleerde de rekeningen, bezocht klaslokalen en computerlokalen en nam deel aan verschillende activiteiten in de omliggende dorpen.

In *Rahrai* was één ontmoeting bijzonder interessant. Tijdens een bijeenkomst in het dorp vertelde *Preeti* ons haar verhaal. Haar parcours toont heel concreet hoe het werk rond onze scholen geleidelijk het leven van één persoon kan veranderen, maar ook dat van haar gezin en zelfs van een hele gemeenschap.

Preeti kwam na haar huwelijk in 2012 in *Rahrai* wonen. Jarenlang draaide haar leven vooral rond haar gezin en haar drie kinderen. Toch wilde ze graag werken en financieel zelfstandiger worden. Maar hoe begin je daaraan als je in een afgelegen dorp woont waar nauwelijks mogelijkheden zijn?

In 2021 ging er voor haar een eerste deur open toen ze zich aansloot bij een vrouwen-groep, een zogenaamde *Self-Help Group*, die

door het *Werk der broden* wordt ondersteund. Haar enthousiasme en leergierigheid vielen al snel op en ze werd aangemoedigd om meer verantwoordelijkheid op te nemen.

Later werd ze binnen het nationale programma *National Rural Livelihoods Mission* geselecteerd om *Bank Sakhi* te worden: een vrouw die wordt opgeleid om in haar eigen dorp eenvoudige bankdiensten aan te bieden.

Na een opleiding kreeg ze financiële steun van 75.000 roepie. Daarmee kon ze een laptop, een printer en internetapparatuur kopen en vlak bij haar woning een klein bankservicepunt openen.

Vandaag komen de inwoners bij *Preeti* langs om geld te storten of af te halen en om andere eenvoudige bankzaken te regelen. Voor oudere mensen en voor gezinnen die anders naar een bank in de stad moeten reizen, maakt dit een groot verschil. Zelfs op zon- en feestdagen, wanneer de banken gesloten zijn, weten de inwoners dat ze bij haar vaak terecht kunnen als ze dringend een verrichting moeten doen.

Maar *Preeti* ging nog verder. Geleidelijk leerde ze ook beter omgaan met digitale toepassingen. Vandaag helpt ze de inwoners met het afdrukken van *Aadhaar*-documenten en rantsoenkaarten, het invullen van admini-

Preeti vertelt trots hoe haar leven veranderd is.

De dorpsbewoners doen nu een beroep op *Preeti* voor hun bankverrichtingen, documenten en onlineformaliteiten.

stratieve aanvragen, het maken van foto's en allerlei onlineformulieren. Wat begon als een eenvoudig bankpunt, is intussen uitgegroeid tot een klein dienstencentrum voor de hele omgeving.

Preeti slaagt er vandaag in dit werk te combineren met haar gezinsleven en verdient ongeveer 10.000 roepie (100 euro) per maand. Maar de belangrijkste verandering laat zich wellicht niet in roepies uitdrukken. Haar plaats in het dorp is sterk veranderd. Haar leven speelt zich niet langer alleen binnenshuis af. Ze is een actieve en zelfbewuste vrouw geworden bij wie de inwoners graag aankloppen.

Ook voor onderwijs zet ze zich in. Haar eigen kinderen gaan naar de *Sint-Antoniusschool* en ze moedigt de gezinnen in haar omgeving aan om hun kinderen naar school te sturen. Ze heeft al verschillende families kunnen overtuigen om ook hun dochters de kans te geven verder te studeren.

Jadwar blijft groeien

Het nieuwe schooljaar is in Jadwar goed begonnen. De examenresultaten van het vorige jaar waren bevredigend en na de zomervakan-

tie schreven zich bijna 120 nieuwe leerlingen in aan de *Sint-Antoniusschool*.

De school blijft dus groeien, ondanks een probleem dat heel reëel blijft: gekwalificeerde leerkrachten vinden en, vooral, hen behouden in een landelijke regio. Ook dit jaar kwamen verschillende leerkrachten uit Zuid-India het onderwijsteam versterken.

Terwijl de lessen gewoon doorgaan, wordt ook het schoolgebouw verder uitgebreid. Na de gedeeltelijke voltooiing van de eerste verdieping wordt nu verder gewerkt aan de tweede

Elk jaar is mijn bezoek een gelegenheid om elkaar terug te zien, de balans op te maken en vooruit te kijken.

Naarmate de school in Jadwar vorm krijgt, groeit ook de hoop in de omliggende dorpen.

verdieping. We hopen deze nieuwe bouwfase tegen het einde van het academiejaar te kunnen afronden.

Oude gewoonten keren terug

In ons vorige nummer schreven we over de onregelmatigheden die waren vastgesteld bij de toelatingen in het kader van de *Right to Education* (RTE), en over het onderzoek dat daarop volgde.

Dit systeem bepaalt dat een aantal plaatsen gratis wordt voorbehouden voor kinderen uit kansarme gezinnen. De zaak in *Dugawar* kreeg een ruimere weerklank en ook andere scholen werden gecontroleerd.

In ons geval bevestigde de overheid verschillende onregelmatigheden en werden een aantal toelatingen geannuleerd omdat ze niet aan de voorwaarden voor gratis onderwijs voldeden. We dachten dat de zaak daarmee geregeld was... Dat bleek niet zo te zijn.

Al snel oefenden verschillende verantwoordelijken binnen de overheid en enkele invloedrijke personen druk op ons uit om een aantal van de geweigerde kinderen toch toe te laten. Zelfs nadat de officiële inschrijvingsperiode was afgesloten, bleven de telefoontjes komen!

De vrouwen uit *Dugawar* die de situatie aanvankelijk hadden aangeklaagd, hielden eveneens voet bij stuk. Ze dienden een klacht in via het portaal van de Chief Minister van de deelstaat *Uttar Pradesh*. Hun redenering is moeilijk te betwisten: als geannuleerde toelatingen uiteindelijk toch zouden worden opgelegd, waarom dan niet eerst de kinderen toelaten uit gezinnen die echt in aanmerking komen en die aanvankelijk uit de boot vielen?

De druk blijft groot. Tot nu toe hebben noch deze vrouwen, noch de *Sint-Antonius-school* toegegeven. Voor ons blijft het principe heel eenvoudig: *plaatsen die bestemd zijn voor arme kinderen, moeten ook naar arme kinderen gaan.*

Van een naam naar een echte ontmoeting

Manju en haar dochter *Tanishka* zijn afkomstig uit *Kerala* en wonen vandaag in de Verenigde Staten. Ze leerden onze projecten kennen via *Dr. Arunima Roy*, die regelmatig onze scholen en dorpen bezoekt om er medische consultaties te houden.

Dit jaar vergezelden ze *Arunima* tijdens een van haar bezoeken. Voor *Manju* had deze reis een heel bijzondere betekenis: in *Rahrai* zou ze voor het eerst het kind ontmoeten dat ze sponsort. *Tanishka* vertelt over hun bezoek:

“Wat zijn de culturele verschillen tussen Amerika en India?”, “Hoe zouden we de veiligheid van vrouwen in dit land kunnen verbeteren?”, “U wilt later in het bedrijfsleven werken. Wie heeft u het meest geïnspireerd?”

Deze vragen geven maar een klein beeld van de eindeloze nieuwsgierigheid van de leerlingen van de *Sint-Antonius-scholen*. Tijdens onze gesprekken met de leerlingen van *Dugawar* en *Rahrai* vertelden mijn moeder en ik over de gelijkenissen en verschillen tussen India en de Verenigde Staten, onder meer op het vlak van onderwijs, cultuur en werk.

Maar vooral kregen we de kans om de leerlingen zelf beter te leren kennen: hun plannen, hun dromen en hun families. Ze stelden ons

vragen over het leven in de Verenigde Staten, maar ook over studiekeuzes en hun latere beroepsleven. Hun maturiteit en de manier waarop ze nu al over hun toekomst nadenken, maakten veel indruk op ons.

Het was bijzonder be-moedigend om zoveel am-bitie bij deze jongeren te zien.

Ook in het dorp *Rah-rai* werden we heel harte-lijk ontvangen. We wandel-den door het dorp, gingen bij mensen thuis binnen en praatten met de families. Dit deel van de reis heeft een bijzondere indruk op mij nagelaten. Het gaf ons een rechtstreeks beeld van het dagelijkse leven in een plattelandsdorp in *Uttar Pradesh*.

Ik probeerde met de vrouwen te praten in mijn erg gebrekkige Hindi, maar we ontdekten ook dat er andere manieren zijn om met elkaar in con-tact te komen. Muziek en dans over-bruggen soms veel gemakkelijker de taalbarrière.

We vertelden verhalen, dansten en lachten veel samen. Nadien had ik nog meer bewondering voor hun vastberadenheid. Ondanks de moei-lijkheden waarmee sommigen in het dagelijkse leven te maken krijgen, blijven ze studeren, dromen en naar de toekomst kijken.

Dit bezoek heeft mij vooral doen beseffen hoe belangrijk toegang tot onderwijs kan zijn. Het kan het begin zijn van iets veel groters: een kind de kans geven zijn talenten te ontdekken, zijn dromen na te jagen en zelf aan zijn toekomst te bouwen.

Ik ben erg dankbaar dat ik een stukje van mijn eigen ervaring met de leerlingen van de *Sint-Antoniusscholen* heb mogen delen. En nu ik al deze jongeren heb ontmoet, ben ik be-nieuwd waar hun dromen hen zullen brengen...

Als woorden niet volstaan, brengen muziek en dans ons dicht bij elkaar!

De vreugde van delen, elkaar leren kennen en elkaar beter begrijpen is onbetaalbaar.

